

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8.

1930.

MEGJELENIK KÉTHAVONKÉNT

5. szám.

A Generálkonferenciáról.

Folyó év május 28-tól, június 11-ig tartott a Generálkonferencia 42. ülése Kaliforniában, San-Franciskó városában. Ezen fontos összejövetelre eljöttek az adventi mű képviselői a világnak csaknem minden pontjáról, hogy jelentést tegyenek az üzenet sorsáról és előhaladásáról az ő saját országukban; és hogy segítségül legyenek azon tanácskozásokban és tervezésekben, melyek a hármass angyal üzenet eredményes hirdetését szolgálják a jövőben. San-Franciskó városa szívélyesen meghívta közösségünk vezetőségét, hogy ezen konferenciát az ő falai között tartsák meg és felajánlotta erre a célra díjtalanul a város nagy előadótermét. A lakosság részéről is szívélyes fogadtatásban részesült az adventnép. A város számtalan helyén ilyen felírási plakátokat lehetett látni: „Isten hozott, hetednap adventisták!” Schubert Ottó atyafi, a Generálkonferencia egyik tudósítója azt írja, hogy a Golden-Gate parkban fekvő botanikai-kertben egy nagy virágágy volt látható, melyben a virágok úgy voltak elrendezve, hogy ez jött ki belőlük: „Welcome Seventh Day Adventists, május 26. június 12.” (Isten hozott, hetednap-adventisták május 26. június 12.) Hittársainkat tehát nemcsak előítélet nélkül, hanem egyenesen szívélyesen és meleg-séggel fogadták, mint akármelyik más, nagyobb egyház képviselőit. Ez Amerika dicséretreméltó nagyszívűsége. A hit- és lelkiismereti meggyőződésnek ilyen tiszteletben tartása kell, hogy természetszerűleg magával hozza azon ország felvirágzását, melyben gyakorolva lesz. Nem csoda tehát, ha testvéreink nagyon jól érezték magukat a szép San-Franciskóban.

A résztvevők jelentései, de különösképpen Divízióelöljárónknak Schubert H. F. atyafinak a közlése szerint ezen konferencia rendkívül

áldásos volt. Minden egyes összejövetelen az egységnek és odaszentelődésnek jó lelkülete uralkodott. Generálkonferenciánk első szombatján több mint 12,000 adventi hívő gyűlt össze. Ünnepeles és mély benyomást keltő volt a karének: „Közelb hozzád Uram!” Spicer atyafi tartotta a prédikációt Zsid. 10, 35. alapján: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat!” A beszéd tőle megszokottan, szívhez szóló volt.

Valóban kedves testvérek, ha valaha, úgy most bizonyára okunk van a bizalomra Istennel és az ő művével szemben. Aki hallotta, vagy olvasta a jelentéseket, az nem tehet egyebet, minthogy így kiáltson fel a zoltárával: „Nagy dolgot cselekedett velünk az Úr!” Istennek Lelke hatalmasan működik, különösen a pogány országokban. A Jel. 14, 6. hármass angyal üzenetének, mely szerint az örökkévaló evangéliumnak hirdettetnie kell minden nép, nyelv, nemzet és ágazat között, eleven szemléltetését képezték a különböző misszióterületek benszülőtt kiküldöttei. Benszülőtt prédikátorok és előjárók felszóllaltak saját területeik érdekében, melyek Afrikában, Mexikóban, Dél-Amerikában, Japánban és Kinában vannak. A Filippi-, Haiti-, Celebres- és Havai-szigetek is képviselve voltak. Különösen két nagytermetű, Fidzsi-szigetekről való férfi tűnt fel. Szüleik még emberevők voltak. Ők jelenleg két gyülekezetünkben a gyülekezeti vén tisztét töltik be. Egyikük így szólott egy beszéd alkalmával: „Remélem, hogy eljön majd azon idő, mikor a fehérek és feketék egy csodálatos éneket együtt fognak majd énekelni az új földön.” Mily csodaszép szavak az egykori vadember ajkairól!

Schen H. C. atyafi Sanghaiból, 8000 kínai keresztény üdvözlését tolmácsolta. 1902-ben jött Kinába az első adventista. Isten gazdagon

megáldotta az ottani művet, dacára a nehézségeknek és állandó zavargásoknak. Mialatt első tíz esztendő működésünk gyümölcse kb. 400 lélek volt, addig ma már 8000-et tesz ki az adventisták száma. Schen atyafi kijelentése szerint kilátás van arra, hogy további öt év múlán ez a szám 20,000-re fog növekedni. Hasonlóan bátorítók és reménykeltők voltak más bizonyosságtevések és jelentések is.

A Generálkonferencia titkárának, az elmúlt négy évről szóló jelentése szintén a legjobb reményekre jogosít a jövőt illetően. Taglétszámunk 1926 óta 250,988-ról 299,855-re növekedett. Tehát mintegy 50,000 lélek a szaporulat. Az üzenet 139 országban 243 nyelven van hirdelve. Íratokat jelenleg 141 nyelven állítunk elő. Az 1926. évi Generálkonferencia óta 713 új misszionárius lett kiküldve. Az összes munkások száma (prédikátorok, tanítók, orvosok, könyvevangélisták) az egész világon 20,349-et tesz ki. Az utolsó négy esztendő alatt 2880 a növekedés.

A Generálkonferencia előljárójául Spicer atyafi helyébe, — aki 8 éven át viselte ezen

nehéz és felelősségteljes állást — Watson atyafi lett megválasztva, aki eddig az ausztráliai Divízióknak volt a vezetője. Spicer atyafi továbbra is mint segítő és tanácsadó fog működni a Generálkonferencia mellett.

Mint már említettem kedves testvérek, minden okunk megvan arra, hogy örömmel és bizalommal tekintsünk a jövőbe. Isten, aki úgy bennünk, mint az egész világon elkezdte ezt a munkát, be is fogja azt fejezni Jézus Krisztusnak ama nagy napjára. Fil. 1, 6. Kérjük Istent, hogy benső növekedésünk, a lelki ember tökéletesedése lépést tudjon tartani a világraterjedő mű külső növekedésével. Ha ez lesz a mi legfőbb vágyunk, akkor Megváltónk, aki megmentett bennünket és aki csakhamar meg fog jenni, nem fogja engedni, hogy megszegyenüljünk. Zsolt. 25, 3. e. r. Az legyen mindannyiunknak vágya, hogy az Úr Jézus minél hamarabb eljőjön és mi majd mindnyájan részt vehessünk a nagy mennyei összejövetelen. Jelenések 22, 20.

Minck A.

A mi legnagyobb szükségletünk.

Krisztusban megújult életünknek első benyomásainak, bűneink megbocsátása és Isten gyermekei közé való felvétele felett érzett örömnünknek sohasem szabad kihűlniök és ellaposodniök; ezen tapasztalatokon naponként újlag keresztül kell mennünk.

Hogyan lehetünk azonban állandóan ilyen boldogok és hogyan örvendhetünk mindenkor ezen áldásoknak? „Azért amiképpen vettétek Krisztus Jézust, az Urat, aképpen járjatok ő benne? Meggyökerezvén és tovább épülvén ő benne, és megerősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok, bővülködven abban háláadásal.” Kol. 2, 6. 7. Hogyan vettük azonban Krisztust? Úgy, hogy teljesen átadtuk magunkat neki, bevallottuk bűneinket, hittünk benne, hogy vére értünk ontatott a kereszten, hogy bűneinktől tisztára mosott bennünket és szíveinket kítárva előtte, meghívtuk őt, hogy térjen be oda és foglalja el azt! Így fogadtuk el Krisztust!

Már mostan hogyan járjunk ő benne? Ugyanúgy, mint ahogyan elfogadtuk őt! Időt kell szánnunk arra, hogy naponként ugyanazon módon adjuk át magunkat neki, mint ahogyan ezt kezdetben megcselekedtük. Ha pedig egyszer elmulasztanánk példájának követését, tegyünk naponként bűneinkről vallomást. Vajjon naponként *kell-e* ezt ennyire komolyan ven-

nünk? Igenis! Krisztus jelentőséget tulajdonít az ilyen *mindennapi* tapasztalatnak, mert hiszen azt mondja: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztiét mindennap és kövessen engem.” (Luk. 9, 23.) Nem elég az, ha valaki csupán kezdetben adja át magát Jézusnak, talán egy ébresztő prédikáció után, vagy egy csendes helyen, ahol az Istent kereste. Bizonyos dolog, hogy életének fontos pillanata volt az, midőn Krisztus az ő számára a legértékesebbé lett az emberek fiai között. Ezen első benyomás azonban könnyen elmosódik, ha elmulasztjuk a *napenkénti* odaadást, és a növekedő hit gyakorlását; Krisztus az elsónél jóval nagyobb áldásokban kíván részesíteni bennünket...

Az ilyen, naponkénti átadás és odaadás segítségével azután legyőzhetjük rettenetes türelmetlenségünket. Miért és mikor váltunk türelmetlenné? Azért, mert ezentul nem járhatunk saját utainkon, nem hajthatjuk végre saját terveinket, vagy mert bizonyos körülmények megakadályoznak bennünket terveink végrehajtásában. Ha azonban Jézus lábai elé raknók terveinket és tőle kérnénk tanácsot arra nézve, hogy végrehajtsuk vagy félbehagyjuk-e, akkor türelmetlenség nélkül tudnánk alkalmazkodni akaratához. Még ha valamelyik ellen-

ség semmisíti is meg a terveket, higgyük akkor is, hogy Isten engedélyével történt. Türelmetlenség helyett alkalmazkodjunk inkább gondviseléséhez. Ez gyakran a saját én feláldozását és a saját kívánságok feladását követeli meg. Ahelyett, hogy szabad folyást engednénk türelmetlenségünknek, inkább csendesek és megelégedettek leszünk, mert jól tudjuk, hogy Isten vezet bennünket.

Hogy türelmesek maradhassunk, különbséget kell tennünk a „hit” és „érzés” között. Az érzelmeink környezetünktől, az időjárástól, emésztéstől stb. függenek; tehát naponként, sőt óránként változásnak vannak kitéve. Egészen másképpen áll a dolog a hittel; ez éppen ellenkezőleg állandó, változásnak ki nem tett tényező, akár sül a nap, akár esik az eső. Az igazi hit éppen a sötét órákban állja ki a próbát. Mint ahogyan érzelmeink által nem engedjük feltartóztatni magunkat mindennapi kötelességeink teljesítésében, mert céltudatosan dolgozunk, ugyanúgy járjunk el hitéletünkben is. Akkor nem érzelmeik, hanem alapelvek fognak uralni bennünket. A keresztények élete állandó küzdelem. A Review (angol nyelvű gyülekezeti lap) 1886 március 16-iki számában White testvérő a következő tanácsot adja: „Ne várj addig, míg valami erős indítás cselekvésre ösztönöz téged. Ha én arra vártam volna, hogy érzelmem indítson engem cselekvésre, akkor életem fele cselekvés nélkül telt volna el. Az érzelem nem mérvadó.”

Mint ahogy a vihar mennél jobban rázza a fát, annál mélyebbre engedi a fa gyökereit a talajba, úgy Isten is megengedi a megpróbáltatásokat, hogy annál bensőségesebben ragaszkodjunk hozzá és annál erősebben ragadjuk meg a karját, amely egyedül képes megmenteni bennünket. A jövőmondás lelke mondja a Review 1890 április 8-iki számában: „Mindazok, akik végeredményesen fognak győzni, rettenetes megpróbáltatások és csalódások idejét fogják átélni, ők azonban nem fogják elveinni bizodal-mukat. A megpróbáltatások Krisztus iskolájának egy részét képezik, hogy minden salak el-távolítható legyen.”

Ebben a forró küzdelemben néha azt fogjuk gondolni, hogy senki sem érezhet velünk, és hogy teljesen magunkra vagyunk hagyatva. Ezen próba többé-kevésbé elkövetkezik Istennek minden egyes gyermekére. Ez volt Pál tapasztalata is: „Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe, üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk; min-

denkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben.” (2. Kor. 4, 8—10.)

Ne engedjél teret a kételkedésnek vagy hitetlenségnek. Ne szólj egyetlen csüggesztő szót sem, mert előbb-utóbb visszahat reád és befolyásol másokat is.

Vessünk hitet és bátorságot, akkor hitet és bátorságot fogunk majd aratni is. Ha reménységet táplálunk, akkor a reménység csillaga világosabban fog ragyogni. A jövőmondás lelkének alábbi kitűnő tanácsa képezze minden egyes istengyermekének vezérgondolatát: „A megpróbáltatások idejében egyre erősebben fogunk belekapaszkodni Istenbe és az ő ígéreteibe. Egyesek kérdezték már tőlem: „Nem szoktál elcsüggedni a megpróbáltatások idején? — és én így válaszoltam: „Nem, ilyenkor hallgatagnak kell lenni és el kell tőkélni, hogy a kétely és levertség egyetlen szavát se engedi ajkaira jönni, nehogy árnyékot vessen embertársának útjára.” Én így szóltam magamhoz: El akarom viselni a tüzet; tudom, hogy nem fog teljesen megemészteni. Ha mondok valamit, az csak az Istenbe vetett hitről, reménységről, az igazságról és jóságról, vagy az én Megváltómnak, Krisztusnak a szeretetéről szólhat. Embertársaim elméjét mennyfelé kell irányítanom, t. i. Krisztusnak arra a munkájára, amelyet a mennyben végez érettünk és amelyet nekünk itt a földön kell érette elvégeznünk.” (Review 1890 febr. 11.) Mily boldog lenne mindenki, ha ezen tanácsot követné!

A kísértés még nem bűn.

Gondoljunk arra is, hogy maga a kísértés még nem bűn. Csupán az a kérdés, hogy talál-e a kísértő nálunk még némi ragaszkodást a bűnhöz, és hogy elfogadjuk-e sugallatait, miáltal megtisztátalanítjuk lelkünket. Ezerszer is közeledik hozzánk és igyekezik bennünket pl. a lopásra bírni, vagy barátságtalan, meggondolatlan szavakat kiejteni; ha minden egyes kísértéssel szembefordulunk, akkor a bűn nem mocskolhat be bennünket. A jövőmondás lelke, az alábbi bátorító szavakat mondja: „Vannak olyan gondolatok és érzelmeik, melyek Sátántól erednek, melyek még a legjobb embereket is nyugtalanítják. Ha ellenben a kísértésnek nem engedünk, hanem ellentállunk neki, akkor a lelket nem terheli bűn és senki sem lesz be-mocskolva hatása alatt.” (Review 1888 márc. 27.) Mindjárt a kísértésnél kell ellentállanunk a bűnnek, és Jézushoz fordulva azonnal erőt szük-

séges kérnünk, nehogy a gonosz áldozataivá váljunk. Gyakorta arra kérjük Istent, hogy tartsa tőlünk távol a kísértést; azonban inkább erőt kérünk tőle, hogy diadalmaskodhassunk a kísértés felett. Az apostol kijelenti: „Nem egyéb, hanem csak egy emberi kísértés esett rajtatok; de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekvést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” 1. Kor. 10, 13.

Győzelem Krisztus által.

Nem kell azonban állandóan a levertség sötét völgyében, bűnbánattal terhelt járnunk. Sőt éppen ellenkezőleg, Isten azt szeretné, ha a Krisztusban való szabadság életét folytatnánk oly módon, hogy terveinket és szándékainkat alárendeljük neki és csak azt cselekedjük, amire a Szentlélek indít bennünket. Mert Isten munkálja bennünk úgy az akarást, mint a véghezvitelt, az ő jókedvéből. Erre vonatkozólag a következőket olvashatjuk a „The Desire of Ages” (Jézus élete) című könyvben, a 668. oldalon: „Minden igazi engedelmesség a szívből ered.

Krisztus teljes szívvel dolgozott. Ha mi beleegyezőnk, akkor és annyira össze fog kapcsolódni a mi gondolatainkkal és szándékainkkal, hogy csak azt fogjuk cselekedni, amire a szívünk indít bennünket. A mi megszentelt akaratunk abban fogja találni a legnagyobb örömét, hogy Krisztust szolgálhatja. Ha ismerjük Istent, — ami előjogunkat képezi — akkor életünk az állandó engedelmesség jegyében fog állni. Krisztus lényének szemlélése és az Istennel, való közösség által, a bűn egyre gyűlötebbé lesz számunkra.”

Adja Isten, hogy felismerjük legnagyobb szükségletünket: az ilyen, szívből eredő vallásosság elnyerését; és hogy belássuk, miszerint Krisztussal való mélyebb és állandóbb jellegű tapasztalatra van szükségünk. *Vajha érintené a mi ajkainkat is az eleven szénnel, mint egykor Ésaiás prófétaét, hogy a mi bűneinktől is megszabadíthasson bennünket. Ha azután halljuk majd a szolgálatra való felhívást: „Kit küldjek? Ki akar az én hírnököm lenni?”* hogy akkor így válaszolhassunk: „Itt vagyok Uram, küldj engemet!” *Wilcox J. W.*

Földrengés — élmény Perzsiában.

10 óra délelőtt.

Perzsia tavaszi napsugara oly rekkenő, hogy kénytelenek vagyunk mindennapi írásbeli teendőink elvégzéséhez az északnak néző, naptól védett szobánkat használni.

Egy lökés — mintha valami óriás akarta volna összeroppantani a házat; azután recsegnek az ajtók és ablakok, inog az épület, akár a hajó a tengeren — mindez egy percig tart.

Dilma városa.

Azután halálos csend.

Néhány perccel később az utcán mindenki izgatottan magyarázgat és vitatkozik. Földrengés volt. De vajjon ez volt az egész? Jön még több is utána?

Ez csak a kezdet volt.

Éjszaka 1'45. — ^{*} Kis fiunk felriad. Nyugtalanul alszik, mert a nap alaposan leégette a fejcskáját, mert nem szereti a sapkát vagy a szalmakalapot viselni. Segítünk rajta valamit. Murrurr — hummm. Hatalmas nagy lökés. Az óriás megrázkódik, ismét lökés, ismét percekig tartó kellemetlen érzés az éjszaka közepén. — Azután ismét minden csendes.

Másnap reggel tudjuk már: Salmaszban, mely Tébrisztől légvonalba 110 km nyire az Urmia tó északkeleti sarkában fekszik, erős földrengés volt és az egész környék elpusztult. Várunk, mert sok rémhír terjeng.

Komolyabbra fordul a dolog. Autók száguldanak az utcán, orvosok és segélynyújtó kocsik hagyják el a várost. Csakhamar látjuk első jeleit annak, hogy mit is jelent tulajdonképpen egy földrengés. Férfiak, nők és gyermekek, akik reménytelen gyászt öltenek halottaik miatt. Kertünkbe egy 12 személyből álló csoport

jön; egy fiz gyermekes család, akik Tebriszben laknak. Idősebb fiuk Salmasz környékén volt tanító, most ott fekszik házának romjai alatt. Sokat veszítettek, mert ő tartotta el az egész családot. A nyomor ajtójukon kopogtat, igen a nyomor, melytől már eddig is sokat szenvedtek.

Tennünk kell valamit. Oster atyafi rendbe hozza az autóját. Ágyakat, orvosságot, élelmet, és 70 kg kenyeret helyezünk el benne — és már a városon kívül száguldunk az orosz határ mentén fekvő Djulpha felé. Ezen a kerülő úton kell mennünk, mert Choi-on keresztül vezető közvellen út igen rossz állapotban van. Autónk remeg és reszket, hegynek fel és le — 60 — 80 — 100 — 105 km-es sebességgel. Többet már nem kockáztathatunk, mert már ez is oktalanságnak látszik, hogy a perzsa utakon ily sebességgel megyünk.

Sötétedik — belemegyünk az éjszakába. Alig csökkentett sebességgel haladtunk át keskeny fordulókon és karavánok mellett, melyek nappal pihennek és éjszaka folytatják útjukat. Utunk hegynek felfelé megy. Már 1500 méter magasan járunk. Hatalmas kutya ugrik fény-szóróink elé. Erős nyomás a lábfelekre, de már nem segíthetünk rajta — a sárhányó elüti és messze oldalt hajtja. Tovább rohanunk, hiszen emberekről van szó. Késő éjszaka egy karaván-szerájban pihenőt tartunk. Ezen épület az államé és egy katonai őrség lakik benne.

Reggel tovább folytatjuk utunkat. Nyolc órakor az első romok torlaszolják el az utat. Az előttünk járó autók és szekerek már utat csináltak és mi lassan keresztül megyünk rajta. Néhány percre megállunk. Itt egy falu — volt. Most csak romok láthatók. Igyekszem gyorsan fényképfelvételt készíteni. Utcának még nyomát sem lehet találni. Itt nincsen számunkra munka, tehát tovább megyünk Dilman felé, hogy elérjük Salmasz környékét.

Egy fiatal örmény tanítót is magunkkal hoztunk, aki erről a vidékről származik. Midőn Dilman romhalmazai elé érkeztünk, hirtelen azt kérdezte: „Mikor érünk már Dilmanba?” Igen, mert amit most magunk előtt láttunk, az volt egykor a város. Most azonban egyetlen ép házat sem lehet látni, minden romhalmaz, úgyannyira, hogy még az egy méter magas falakat is összedöntötte a földrengés. Sebesülteket hoztak, akik kezelésben részesültek; sátorokat építettek és — beszéltek.

Magában Dilmanban mintegy 1000, a környékén pedig 1500 volt a halottak száma. Pontos számot lehetetlen megállapítani, mert az

Haftewan falu.

halottak nagy részét belemették a romok, azonkívül pedig több száz oroszországi menekült is állandóan itt tartózkodott.

Tovább mentünk H. felé. Ottan ugyanezen kép tárult szemünk elé, a halottak száma azonban csak három, mert a lakosság az első földrengéskor kiment a szabadba és ott lőtötte az éjszakát. . . A magunkkal hozott 70 kg kenyér és a rendelkezésünkre álló anyagi segítség hála és megértő felhasználást nyert itten. Halottunk a többi falvak sorsáról is, ahol az első, délutáni földrengéskor nem mentek ki az emberek a mezőkre, ottan a halottak száma igen nagy volt. Az egyik, egy sziklahegység tövében fekvő falut a leguruló sziklák úgy maguk alá temették, hogy egyetlen ember sem menekülhetett meg.

H. ujonnan épült, örményektől lakott község volt. Tíz évvel ezelőtt a kurdok rettenetesen garázdálkodtak ott. A régi lakosok csak lassanként szivárogtak vissza: most jött a földrengés és újból lerombolta fáradtságos munkával felépített házaikat. Az utcán két öreg emberrel találkozom és kérdelem tőlük: „Mit tudtok megmenteni?” Egy öreg teafőző ústre mutatnak: ez minden. Öregek már, sem gyermekeik, sem unokáik, sem otthonuk, sem élelmük nincsen. Csak a puszta életük maradt meg. . .

A föld szakadatlanul reng. Érdekes érzés ez. Dél körül ismét erős földrengés érezhető, amely összedöntötte a még épen maradt falakat is.

A nagy szerencsétlenségben itt és ott némi vigasz csillámlik fel. Az egyik asszony megtalálja istállójának sarkában a tehenét és annak borjút, egy másik helyen a romok alól élő embert hoztak elő, aki három napig feküdt házának romjai közé temetve. Itt is, ott is har-

gok hallatszanak a romok közül, de senki sem megy oda, mert a föld még mindig reng.

Visszatértünk alkalmával mélyen átérezük azt, hogy a föld renghet, a hegyek leomolhatnak, de mindez nem elégséges ahhoz, hogy egy emberi szívet másokért megremegtessen, hogy testvéreinek fájalmát a saját keblében átérezze.

Nem tudom elfelejteni azt a két öreg embert, akik elhagyatva, szegényen, de életüket meg-

mentve az út szélén ültek. Az utolsó időknek szimbolumává válik számomra; midőn elkövetkeznek az utolsó viharok, midőn váratlanul bekövetkezik az ítélet — : Meg vagy-e mentve? És én kénytelen voltam Máté 24, 44-re gondolni: „Azért legyetek készen ti is; mert amely órában nem gondoljátok, abban jő el az embernek Fia.”

Tulaszevszki Károly.

B E L M I S S Z I Ó.

E rovatért felelős Zarka Dénes.

A. H. M. 1930.

Jézus Krisztus evangéliuma az egyedüli üdvösség e világ számára. Efelől Istennek gyermekei minden időben meg voltak győződve. „És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” Ap. csel. 4, 12. Ezért vágyódtak Isten országának eljövetele után Istennek szent emberei. Jézus imájában is kifejezi ezt: „Jöjjön el a te országod”. Ez ország eljövételét azonban meg fogja előzni az evangélium hirdetése, mint bizonyosság az egész világon. Máté 24, 14.

Milyen előrehaladást tett azonban ez az üzenet? Örvendeteset. Az elmúlt 12 év alatt több lelket nyertünk meg, mint az előző 54 éven keresztül. A misszióterületeken foglalkoztattunk 10.867 munkást és az iratterjesztés munkájában dolgoztak 135 országban 347 nyelven. Az 1928. évben 24 millió pengőért adtak el könyveket és folyóiratokat. Ezt a felsorolást folytathatnánk tovább is, azonban mi hálásan tekintünk fel oda, ahonnan jő minden időben a mi segítségünk és erőnk. Az 1929. év utolsó hónapjaiban Oroszországot és Elő-Ázsiát látogattam meg. Itt tapasztaltam, hogy milyen szomorú helyzetben vannak testvéreink. Perzsiának a 99%-a mohamedán, lakossága pedig még alig hallott valamit az evangéliumról. Mezopotámiában, Szíriában, Palesztinában, Törökországban, még mindig a félhold uralkodik. Mialatt e sorokat írom, azon benyomásaim még frissek, melyeket Libériában szereztem. Ezen ország átutazásakor olyan területeken mentünk keresztül, ahol még fehérek nem voltak, és még kevésbé jutottak el az evangélium sugarai. Inkább sötétség uralja ezt az országot, s a pogány szokások babonáival a népek millióit tartják fogva. Mikor fogják ezek a törzsek az evangéliumot hallani? Bátor-

ságunk is elhagy bennünket, ha a kicsinyszámú munkáscsoportra és az anyagiakra gondolunk, amik szükségesek volnának, hogy az üzenetet ezekhez a törzsekhez vigyük. De mi egyben biztosak vagyunk, hogy az Úr segíteni fog bennünket, mert ígérete szemeink előtt van: „Ne félj, ne lankadjon kezéd Sion.” Sofóniás 3, 16.

Vajjon mi történe, ha egész népünk a munkába menne; ha mindenki leszámolna az ő régi emberével, bűnei bocsánatát kérné, igazságban és alázatosságban keresné az Urat és még a legfélénkebb tag is örömmel segítene ebben a munkában? A felelet erre, gondolom nem nehéz. Akkor az Úr is segítségére jön az ő népének.

Hogy hogyan végezzük ezt a munkát, értenézve még külön körlevelet küldünk. Itt e helyen csak annak a reménységünknek adunk kifejezést hogy az 1930. év A. H. M. munkája, az Isten országának felállítását sokkal közelebb fogja hozni. Ezért bátran előre, mindenesetre a munkát örömmel kezdjük és már most készülünk erre a hadjáratra, mert biztosak vagyunk, hogy az Úr nagyot cselekszik értünk. „Mert az igaznak imáját meghallgatja az Ur.”

Müller W.

„Mit kíván tőlem az adventi üzenet?”

Lykurgos, az ókori Spárta nagynevű törvényhozója a Kr. előtti IX. században irányítván Spárta szellemi életét egy rendeletével az istenek tiszteléséhez igen kevés és olcsó áldozatot írt elő. Megkérdezték tőle, hogy miért hátrózott így az áldozatok felől? „Azért — volt a lakonikus válasz — hogy soha ne hagyjuk abba.” Valóban Lykurgos jól számított. Az em-

SZOMBATISKOLAI MUNKÁS

10. Lecke. 1930 szeptember 6.

Isten törvénye újból hirdetik.

I. Vágyakozás az Isten törvénye után.
Kérdések 1. 2.

1. Ki vágyik utána?
2. Ki elé lesz terjesztve ezen óhaj?
3. Hogyan tett eleget Ezsdrás a nép óhajának?

II. Komoly életmód által felújulnak a régi igazságok. Kérdések 3—7.

1. Milyen előkészületeket tett Ezsdrás a nép ájlatossága érdekében?
2. A felolvasók mit emelnek ki dicsérőleg?
3. A nép szomorúsága örömbé megy át.
4. Melyik elhanyagolt ünnepet ismerték el Isten intézményének?
5. Hogyan ünnepelte Izráel ezen ünnepet és mit nem felejtett el?
6. A törvény bűnbeismeréshez és megtéréshez vezet.

III. Nehemiás fellép az isteni alapelvek mellett. Kérdések 8—14.

1. Mely intézkedésre nem figyelt Izráel?
2. Hogyan lépett fel Nehemiás a lévíták és a templomszolgák érdekében?
3. Mire állott készen egész Júda?
4. Hogyan hágták át a szombatot?
5. Milyen veszedelem volt összekötve a szombat áthágásával?
6. Hogyan tartották távol szombatnapon a kereskedőket Jeruzsálemtől?
7. Istennek mely más rendelkezése lett még áthágva?
8. Végül mégis mit ért el Nehemiás?

Megjegyzések.

Nehemiás 8, 8-hoz: Isten igéjének hangos, érthető és világos felolvasása és kimondása mindenki számára elsőrendű fontossággal bír.

Nehemiás 9, 1—3-hoz: A törvény még ma is a bűnbeismerést mozditja elő.

Nehemiás 13, 10, 13-hoz: Végidőben nagy fontossággal bír a tizedben való hűség, nehogy az Isten munkája fel legyen tartóztatva. Bízottak azon testvérekben, akik megbízást nyertek a testvéreiknek való kiosztásra. Nehemiás 13, 4—22-höz: Vizsgálj meg magadat, hogy nincsen-e neked is egy szombatreformra szükséged. A szombat megszenteltetését átkot és szerencsétlenséget hoz magával.

Nehemiás 13, 23—30-hoz: A világgal való összeköttetés eltávolít Istentől. 2. Kor. 6, 14—18. verseket különösen az ifjúságnak kellene megszívlelnie.

Dörner Gusztáv

11. Lecke. 1930 szeptember 13.

A Megváltó eljövételének reménysége.

I. A Megváltó várását igazoló ótestamenti kijelentések. Kérdések 1—7.

1. Az alapvető jövendölések. Kérd. 1. 2.
2. Mint Hős, Szikla, Próféta és Csillag. Kérdés 3—7.

3. Az árnyékáldozatok a kiengesztelő Megváltóra mutatnak rá. Kérdés 6.

II. A Megváltó eljövételének megjövendölt előjelei és azoknak beteljesedése. Kérdések 8—15.

1. A beteljesedés módja, természete, helye és ideje. Kérdés 10.

2. A Megváltó gondolkozásmódja. Kérdések 12. 13.

3. Műve.

a) Az útegyengető által előkészítve. Kérd. 11.

b) A Megváltó tevékenysége. Kérd. 9—14.

c) Munkájának gyümölcse. Kérdés 15.

III. A Megváltó fogadtatása. Kérd. 16—18.

1. A megjövendölt elvettetés. Kérd. 16.
2. Az ő halálából származik élet és lélek a hívő számára. Kérdések 17. 18.

Tanulság.

Az isteni ígéretek bizalomteljes, hívő emberi gondolatoktól mentes elfogadása megóvja az embert a tévelygéstől és elvettetéstől és biztosítja az üdvösséget. Hoffmann W.

12. Lecke. 1930 szeptember 20.

A megígért Messiás.

I. Születésének és emberéválása céljának a hirdetése. Kérdések 1—5.

1. Születése előtt. Kérd. 1—3.

2. Születése után. Kérd. 2—5.

II. A Megváltó élete a keresztségig. Kérdések 6. 7.

III. Életműve.

1. Jézus mint prédikátor.

2. Jézus mint orvos.

3. Mint nevelő és apostol. Kérdés 10.

4. Jézus szeretete követői iránt. Kérd. 11. 12.

IV. Megváltási munkájának biztosítása. Kérdések 13—15.

1. A Szentlélek mint vigasztaló és tanító. Kérdés 13.

2. A bennünk lakozó Szentlélek győzelemre vezet a bűn ellenében. Kérdés 14.

3. A Szentlélek ereje által a missziós parancsot eredményesen kell elvégezni. Kérd. 15.

Mühlbacher J.

13. Lecke. 1930 szeptember 27.

1. Lecke. 1930 október 4.

Isten gyülekezetének a reménysége.

I. Ótestamentumi ígérek. Kérd. 1—7.

1. Beteljesedett-e Salamonban a Dávidnak adott egyik ígéret? Kérdés 1.

2. Isten elő akar lépni láthatatlanságából és népét, mely áldozatokkal erősítette a véle való szövetséget, össze fogja gyűjteni. Kérd. 2.

3. Ezen esemény megrendíli és megpróbálja a hitleneket. Kérd. 3.

4. A megmentett megváltottak örömteli szívvel magasztalják szabadítójukat. Kérd. 4.

5. Isten beiktatta az ő királyát; (Zsolt, 2. 6.) előle mindenki másnak ki kell térnie. Kérd. 5. 6.

6. Mikor legnagyobb a szükség, akkor van legközelebb a segítség. Kérd. 7.

II. Újtestamentumi jövőbelátások.

1. Jézusnak második eljövételére vonatkozó szavai örömteli várakozással töltötték el a tanítványok szívét.

2. Krisztus mennybemenetele alkalmával adott angyali üzenet csak megerősítette őket várakozásaikban. Kérdés 10.

3. Pál apostol Isten Lelkétől indítva írt azon eseményekről, melyek összeköttetésben vannak Krisztus eljövételével, valamint azon szabadulásról, melyben ugyanekkor részük lesz a hívőknek. Kérd. 11—13.

4. Péter, Isten Lelkétől megvilágosítva ír azon időpontról, amely a föld elemeinek és minden emberi alkotásnak a pusztulását hozza magával. Kérdés 14.

III. Az eljövendő Krisztus és a várakozó gyülekezet. Kérdések 15. 16.

1. Krisztus eljön az ég felhőin, hogy megmentse a hívőket és megítélje a világot. Kérd. 15.

2. A várakozó gyülekezet ma inkább imádkozó, mint bármikor annakelőtte: „Amen jövel Uram Jézus!” Kérdés 6.

Megjegyzések.

„Az idő misztériuma képezi minden titkot titkát. Azért a mi időnk különösképen elő van készítve az üzenet felfogására: Az általunk várt szabadulás nem a világtörténet egyszerű folytatása, hanem szabadulás az idő egész végtelen börtönéből. És ennek megfelel az, amit a Biblia ígér. Krisztusnak láthatóvá kell lennie, hogy érvényesíthesse az egész világon nagy igényeit. Isten elő fog lépni láthatatlanságából és be fogja fejezni a világot.” (Prof D. Heim)

Isten gyülekezetének reménységét a bűnbeeséstől kezdve, az évezredekken keresztül az képezte, hogy eljő majd az a Szabadító, aki legyőzi az ősellenséget és visszaállítja a földet eredeti állapotába és visszaadja azt céljának. Ezt várták a hívők, próféták, apostolok, mártírok, keresztények egyaránt. Busch U.

A beköszöntő.

I. Mit mond Pál önmagáról? Kérd. 1—4.

1. Ő írta a római levelet. Kérd. 1.

2. Szolgának nevezi magát. Kérd. 2.

3. Bizonyoságot tesz elhivatásáról. Kérd. 3. 4.

II. Jézus a középpontja a Pál által hirdetett evangéliumnak. Kérd. 5—10.

1. A próféták által megígérte már az evangéliumot. Kérdés 5.

2. A próféták ismerték Jézus testi és szellemi származásának titkát. Kérd. 6—8.

3. A feltámadás igazolta Jézus istenfiúságát. Kérdés 9.

4. Pál Jézustól kapta a kegyelmet az evangélium hirdetésére. Kérd. 10.

A levél címzettjei Kérdések 11. 12

1. Az evangéliumhoz való viszonyuk.

Összefoglalás.

Pál nem nevezi magát dicsekedőn valami nagy egyénnek, hanem egyszerűen csak „szolgának”. Ő tehát semmi, ellenben az ő Ura, akie teste és élete egyaránt, az valami! És ezen Úr „apostolának” (1. v.) azt az örömezenetét hirdette, amely már az őszövétség irataiban elő lett készítve. (2. v.) Tulajdonképpen „Isten Fiáról” van szó, aki az ótestamentumi ígéret szerint emberi származása folytán Dávid utódaitól született, (3. v.) aki a „szentség Lelke” és a „feltámadás” által Isten Fiának és Krisztusnak bizonyult. (4. v.) Tőle nyert Pál „kegyelmet” arra, hogy önmagát megmenthesse és tőle nyerte az apostolságot, vagy küldetést. (misszió) az Ő nevének megdicsőítésére és arra, hogy a népek között a „hitben való engedelmességet” felállítsa. Ez utóbbi annyit jelent, hogy a hit által kell eljutniok az isteni akaratvaló teljes összhanghoz. (5. v.) És ezekhez a nemzetekhez, akik számára Pál egy meghatározott isteni utasítást kapott, hozzátartoznak a rómaiak is; tehát jogában áll levelet intézni hozzájuk. Sőt a levél címzettjei maguk is Jézus Krisztusnak „hivatalosai” már. (6. v.) Így hát úgy tekintheti őket, mint Isten szeretett gyermekeit, mint „szenteket” — nem mintha büntetleneknek tartotta volna őket — hanem azért, mert aki elhívta őket, az elkülönítette az Isten számára. Kegyelmet (helyesebben örömet) és békességet kíván nekik beköszöntőjének végén, azonban nem emberektől, hanem az Atyától és Jézus Krisztustól származót. (7. v.)

Tanulság.

Az „Isten Fiáról” szóló üzenet képezi a mi alfánkat és omegánkat. Mert akie az Isten Fia, azé az élet, Aki nem mondhatja magának az Isten Fiát, az nem rendelkezik az élettel sem. 1. Ján. 5, 12.

2. Lecke. 1930 október 11.

Nem szégyenlem az evangéliumot.

I. Pál személyes viszonya a római keresztényekhez. Kérdések 1—5.

1. Imájába foglalta őket. Kérdések 1—3.

2. Vágyat érzett a velük való személyes érintkezésre. Kérdés 4.

3. A találkozástól kölcsönös felbuzdulást remélt. Kérdés 5.

II. Pál ezen levélének célja. Kérd. 7. 8.

1. Tudatja velük köteleességét és ebből kifolyólag előrelátható római útját.

III. Pál bizonyágtétele az evangéliumról. Kérdések 9—14.

1. Nem szégyenli. Kérd. 9.

2. Erő van benne. Kérdés 10. 11.

3. Küjeleni az Istennek, hit által elnyerhető igazságát. Kérd. 12—14.

Összefoglalás.

A római keresztények nem idegenek Pál számára, mert hitüknek híre van „az egész világon”, amiért hálás is Istennek, (Róma 1. 8.) de azért nem rejti el előttük, hogy imájában állandóan megemlékezik felőlük (9. v.) azzal a kéréssel, vajha Isten mielőbb abban a „szerencsében” részesítené őt, hogy hozzájuk mehessen. Habár személyi vágya igen nagy, azért még hivatásával járó legszentebb kívánságait is Isten akaratának rendeli alá. (10. v.) Vágyódik arra, hogy közölje velük „lelki ajándékait” (11. v.) de csodálatos szerénységgel egyúttal ő is hitének erősítését várja ötőlük (12. v.) Az apostolok korántsem voltak a gyülekezet uralkodói (2. Kor. 1. 24.) Isten művét elismerik még a legkülsőbb hívőben is, akitől még a legelőhaladottabb keresztény is erősítést nyerhet. A tagok kölcsönös erősítésének állandó jellegűnek kellene lennie. A vágyakozás már régen hajította őt Róma felé és tudja meg, hogy nem rajta múlott az, hogy mindeddig nem sikerült a dolog. (13. v.) Mert ő a hivatása következtében „köteles” úgy a görögöknek, mint a nem görögöknek, tehát nekik is szolgálni. A görögök a legmagasabb képzettségű népet képviselték, akik a barbárookra nagy megvetéssel tekintettek alá; de az evangélium kivétel nélkül minden embernek szól: a legokosabbnak épügy, mint a legkorlátoltabbnak. (14. v.) Ezért hajlandó Pál éppen a fővárosban, Rómában is prédikálni az evangéliumot. (15. v.) Semmi oka arra, hogy emiatt szégyenkezzen; mert az Isten ereje minden hívő megmentésére való, elsősorban a zsidók, de a pogányok számára is. (16. v.) Ha valaki tudja ezt, hogyan szégyenkezhetne? Az emberi tudás semmi, ha hiányzik belőle az erő, az Isten ereje. Az emberi gyengeség mitsem érthet, ha jelen van a megmentő isteni erő. Az

evangélium azonban azért Istennek ereje, mert megnyilatkozik benne Istennek „igazsága” azaz azon mód, hogy miképpen lehet az ember Isten által és Isten előtt igazra. Ez pedig hit által történik, amint azt már Habakuk próféta is mondogta. (17. v.)

Tanulság.

Istennek ereje-e számodra az evangélium? Vagy csupán tanítás, esetleg megszokás? Isten előtt csak az önmaga által létrehozott igazság érvényes. Vágyódsz-e ezen igazság után? Megragadod-e ezért az Isten Fiát, akitől ezen isteni erő származik és igyekezel-e hitről hitre előrehaladni? És nem szégyenled-e ezen, mindenkét megmenteni akaró isteni erőt sehol és senki előtt sem?

3. Lecke. 1930 október 18.

A világ állapota evangélium nélkül.

I. Az istentelenek semmivel sem menteghetik magukat. Kérd. 1—5.

1. Isten haragja nyilvánvaló minden hamissággal szemben. Kérd. 1. 2.

2. Az emberek lelkiismerete tesz bizonyosságot önmaguk ellen. Kérdés 3.

3. A teremtésből mindenki felismerheti Isten láthatatlan lényét. Kérdések 4. 5.

II. Hálátlanság a bűn gyökere. Kérdések 6—11.

1. Hálátlanság elhomályosítja a szívét. Kérdések 6. 7.

2. Hálátlanság bálványimádásba vezet. Kérdések 8—11.

III. Isten engedi, hogy az ember a magaválasztotta úton haladjon. Kérd. 12.

Összefoglalás.

Az emberek hiájával vannak az Isten előtt érvényes igazságnak: sőt éppen ellenkezőleg az nyilvánvaló, hogy az Isten haragja alatt állanak, (18. v.) mert minden istentelenséggel és igazságtalansággal feltartóztatják Isten igazságát. Még tudatlanságukkal sem védekezhetnek az emberek, mert ami Isten felől tudható, nyilván van őbennük, „mert az Isten megjelentette nekik” (19. v.) Habár Isten lényé láthatatlan, az ő ereje és istensége e világ megteremtése óta gondolkozás révén látható az ő műveiből, mégpedig annyira, hogy nem védekezhetnek azzal, miszerint semmit sem tudtak Isten felől. (20. v.) Tisztára az ő hibájuk tehát, ha nem szolgálják Isten. (21. v.) Ismerték Isten, de nem tisztelték őt Isten gyanánt. Hálátlanság a bűn gyökere. A hálátlanság teszi az embert, aki okosabb akar lenni Istenénél, olyan oktalanná, hogy mulandó emberek és állatok képmását imádja Isten gyanánt. (22—24.) Mivel az emberek hálátlanságuk folytán elszakadtak Istentől, engedte őket saját gondolataikat követni. (25. v.)

Tanulságok.

Nemcsak a legalacsonyabbrendű pogányok, hanem a nagyműveltségű egyiptomiak, görögök, indusok, kínaiak, japánok is nyílt bálványimádást folytattak és folytatnak még ma is. Értelmük semmivel sem kisebb a miénknél, de a *hálátlan* szív tette őket pogányokká és ezért tévelyedtek el gondolataik az Istentől.

„Még a bűnbeesés után is maradt minden emberben valami Isten lényének és munkájának ismeretéből, habár ez távolról sem elégséges az üdvösséghez. Isten a rendelkezésünkre álló eszközök szerint értékeli ismereteinket. Ily módon többet követel a zsidótól, mint a pogánytól és még többet, tőlünk, keresztényektől. Miként maga Isten egy élő Isten, úgy a róla való ismeretnek is elevennek kell lennie és hálában valamint magasztalásban kell megnyilatkoznia.” (Starke) Ezért a hármasszöveg üzenet képezi napjaink időszerű üzenetét; arra akarja rábírni az embereket, hogy *egyedül* az Istennek adják a tiszteletet.

Leckénk megmutatja, hogy Isten nélkül az ember a legdurvább emberimádásba és nemi rendellenességbe süllyed alá. Ez kezd megisméllődni a mi korunkban is, hogy betöltse az utolsó idők jelét.

Az Isten igazsága nélkül valók Isten haragja alatt állanak. De vajjon hogyan egyeztethető össze Isten *haragja* az *ő szeretetével*? hiszen Isten annyira szerelte ezt a bűnös világot, hogy egyszerűen Fiát adta érte. Úgy kell ezt felfognunk, mint mikor a szerető és hű atya, kinek fia rossz útra tért, haragszik rá *hálátlansága* miatt, de éppen végtelen szeretetéből kifolyólag. Ha nem szeretné őt, akkor nem törődne vele; de mivel szíve szeretettel vágyódik utána, retteg pusztulásától, egész személye ellentétben áll fiának pusztulását előidéző eljárásával. Ezért nem szépítheti és jónak nem nevezheti helytelen állapotát, hanem éppen szeretetből kifolyólag gyűlöli a bűneit.

4. Lecke. 1930 október 25.

Isten haragja az igazságtalanság felett.

I. Az istentagadó lelkiület gyümölcsei. Kérdések 1–7.

1. Az ember méltatlanná válik az „ember” elnevezésre. Kérd. 1. 2.

2. Ezen lelkiület által létrehozott bűnök felsorolása. Kérd. 3–6.

3. Tudatos gonoszság. Kérd. 7.

II. Mások ítélese Isten ítéletét vonja maga után. Kérdések 8–11.

1. Aki másokat olyan bűnökben ítél, melyeket önmaga is cselekszik, ezzel önmagát ítéli. Kérd. 8–10.

2. Mások ítélese által nem lehet elkerülni Isten ítéletét. Kérd. 11.

III. A kegyelmi idő megvetésének következményei. Kérd. 12–14.

1. Isten jósága megtérésre inti az embert. Kérd. 12. 13.

2. A megtérelenség végeredményben teljesen megkeményíti a szívet. Kérd. 14.

Összefoglalás.

Akik nem méltatják Istent a hálaadásra, azok végeredményben önmagukat tették „*méltatlanokká*”. (28. v.) Az embernek legmélyebbre süllyedése azonban abban mutatkozik, hogy ő ugyan jól tudja, miszerint ezek káros dolgok, de azért mégis cselekszi azokat. (29–31. v.) Isten igazságos ítélete szerint a pusztulást vonják maguk után és hogy ezt nemcsak gyengeségből, hanem igen megfontoltan cselekszik. (32. v.)

Aki másokat ítél, az ezáltal még nem szabadul meg Isten haragjától, hanem csak önmagát ítéli el (21. v.) és nem kerüli el Istennek haragját. (23. v.) Természetesen Isten *nem büntet azonnal*. Nagy türelme által azonban csak a „*megtérésre*” akar időt engedni. (4. v.) Ha ellenben megkeményítet magadat ezzel szemben, akkor kincset „*gyűjtesz*” magadnak, de nem valami értékeset, hanem Isten „*haragját*” a haragnapjára, amikor majd Isten felfedi a dolgok valódi állását. Ebből áll az *ő „igazságos ítélete.”*

Tanulságok.

Ha a bűnről van szó, az ember hamarosan kész kiemelni az emberek gonoszságát és a világ romlottságát a mi időnkben. És ha ily módon másokat ítél és mások bűneit ostromozza, önmagát nagyon igaznak tartja. De úgy áll-e a dolog a valóságban? Ha egy inas megmondja mesterének, hogy a másik inas milyen rosszul végezte el munkáját, vajjon meg fogja-e őt a mester ezért dicsérni? Vagy nem fogja-e joggal mondani: *mutasd előbb a te munkádat*. És ha azután az ő munkáján is hibát, sőt esetleg ugyanazon hibát találja meg? Nem fog-e akkor így szólani: *Te oly jól látod másnál a hibát, de nézd meg csak egyszer alaposan a te munkádat is?* Mily gyakran megtörténik velünk, hogy amikor mások hibáit korholjuk, tulajdonképpen sajátmagunkra mondunk ítéletet!

Ha jól megy a sorod, ne csald meg magadat azzal a gondolattal, hogy ez annak a jele miszerint jó viszonyban vagy Istennel. Mert ez az idő Istennek kegyelmi ideje számodra, amikor még van alkalmad, a megváltozásra. Azután jön az ítélet, amely amúgy is felfedi életedet valódi alakjában.

✦✦

beri lelkiület alapvető tulajdonsága az önzés. A drága áldozatot hamar abbahagynák, mert megválni olyanoktól amiket az ember szeret, melyek összenőttek gondolatával, cselekedeteivel, életcéljával vagy amelyek bizonyos előnyt jelentenek embertársukkal szemben, nem szeretnek. Olcsón odadobott istentisztelet mindég kedvelt volt, mert nem került értékesbe, nem került önmegtágadásba. Lykurgos jól számított,

tének őrizetében sincs, az ilyen embert magával ragadja az ár. Aesopus méseköltő, ki példázataival csodálatba ejtette kortársait, s kitől még ma is tanul a kulturvilág, egy alkalommal egy érdeklődőnek ki azt tudakolta tőle, hogy hogyan lehet valaki jó emberré, azt válaszolta: „Mindannak ellenkezőjét cselekedd, mint amit másoknál látsz cselekedni.” Igen! Ha az ember alacsony, elposványodott lelki életben akar

KI SEGIT

1

9

3

0

?

A.

H.

M.

október 1-től október 31-ig

Cél:

Gyülekezeti tagok számára	25 drb	«AZ IDŐK JELEI»
Evang. munkások	50	„ „ „ „
Könyvevangélisták	30	„ „ „ „

s jól számítanak azok mind, akik az emberiség gyarlóságaira építenek. Jól számítanak azok a vallások, melyek csak külsőséges istentisztelettel, ezen látszólagos kötelekekkel kötik össze az emberek millióit; de csak azért oly nagy számmal, mert a lelkielmélyüléssel, önmegtágadással vajmi keveset törődnek. Az egyéni életében mindenki ellenőrizetlen. Aki az isteni törvényt nem ismeri, az még saját lelkiismeret-

élni, akkor csak tegye azt, amit a többi ember. Cselekedjen úgy, ahogy a tömeg. Áldozzon az Istennek hetenként egy-egy órát.

De tőlünk az adventi üzenet mást kíván.

Mást! Száz százalékos embert. Száz százalékos embert, ki nem a tömegek alacsony lelkiéletét éli, hanem aki ellentétben azokkal nagy önzetlenségben éli már e földön, kezdetét annak az életnek, amely az anyagiasság

nélküli, újjáteremtett világban fogja folytatását nyerni. Logikus gondolkozással magától is rájön az ember, — hiszen meglátták ezt a fentebb említett pogány bölcsek is — hogy a tömeg élete alkalmas a felszínen uszó hatalmának alapjául, de csak a tömegtől elszakadt egyén élete teremheti meg az emberben az istengyermekét.

Isten gyermeke vagy-e? Ha igen, úgy mutasd meg cselekedeteiddel. (Jak. 2, 18.) Ma, amíg a munkálkodás lehetőségének kapuja nyitva áll, használd fel a kínálkozó alkalmat. Dolgozz, száz százalékos átadással, hogy Krisztus ígérete szerint az élő vizek folyamai ömöljenek ajkaidról, hogy a majdán pusztuló tömeg millióinak ajkáról felszálló átok, mely kötelességmulasztásodat juttatja eszedbe ne vádolhasson Isten trónusa előtt. Ha megtagadva önmagadat nem szolgálsz a testnek, hiszen a test gyakorlásának kevés haszna van, hanem nekidölvén célegyenest igyekezel az Isten, Krisztusban való elhívásának jutalmára, úgy nem átok, hanem azoknak áldása kísér, kiknek az örökélet vizét vitted s kik együtt dicsérik Istent veled az örök hazában.

Kedves Testvérem! Ha száz százalékos átadásban éltél eddig, úgy haladj tovább utadon s legyen az Úr áldása rajtad! De ha érzed, ott a szíved mélyén a vádat, hogy többet tehettél volna, akkor adj hálát az Úrnak ezért az indításáért és tagadd meg önmagadat. Az ember élete úgy is csak égés! A születéskor

gyül lángra az a kis mécs, s ég, pislog, míg egyszer az utolsó szívdobbanással egy utolsót lobban s kialszik hátrahagyván az eltávozott hőt s egy kevés hamut. Az életed után cselekedeteid s egy maroknyi por marad vissza csak. Vajjon miért égtél? Elsugárzott-e a hő, melyet kaptál Istentől anélkül, hogy az ajándékozónak szolgáltál volna vele, vagy egészen Isten oltárán égtél-e el, mint jó illatú áldozat?

Miért ne ajánlanád fel magad Jézusnak? Hiszen ő ezt várja tőled. Vessed le a kényelemszeretetet, a magaddal való melegeledést, s az önigazság köpenyét, mellyel észrevétlenül takart be mindannyiunk ellensége. Lássad meg, hogy mit kíván tőled az a mű, amelyet Isten indított, amelyet a legnagyobb erőfeszítéssel, önmegtagadással s áldozatokkal vitték azok az emberek, akikre először bízott.

Ne kísérelj meg, olcsó, odavetett istentisztelettel kielégíteni azt az Atyát, aki egyszerűen Fiát áldozta érted. Ha az ember komoly, szigorú szemmel vizsgálja magát, úgy kétségbe kell, hogy essék. Annyi hiba, annyi gyarlóság amennyi bennem összegyűlt csak halálom okozhatja. Tényleg hiába volt a futásom eddig? Ne féljetek szól az Úr néked s nekem is, ha már mind e gonoszságot véghezvittétek most ne távozzatok el az Úrtól, hanem az Úrnak szolgáljatok teljes szívetekből. Add át a szíved néki s ne félj, add át teljesen s ő elvégzi benned azt a munkát, amire elhívott.

Bajor László

I F J Ű S Á G.

E rovatért felelős Zarka Dénes.

Ifjúsági kirándulások célja.

Amikor a hosszú tél után a tavasz beköszöntével a természet újjáéledése az emberi lényre átalakító hatást gyakorol; amikor a rügyező fák új reménységet, új életet akarnak az emberi szívbe plántálni, — az az ember, akit életkörülményei a nagy város mindennapi életéhez kötnek, előszeretettel keresi fel a szabad természet helyeit, ahol Isten csodálatos teremtoi munkájában gyönyörködhetik. Az adventi ifjúság azon tagjai, akik életük túlnyomó részét a négy fal között élük le, már előre is vágyva várják azon idő eljöttét, amikor az egyes ifjúsági órák kint a szabadban lesznek megtartva. A nagyvárosi ifjúság egész éven át,

tíz hónapon keresztül a négy fal közé volt szorítva s így annál szívesebben fogadták a nyárnak, a kirándulásoknak idejét. Az ifjúsági kirándulásoknak célja hármas: 1. Isten szabad természetében való gyönyörködés, 2. a testvéri közösségnek ápolása, és 3. testünk felüdítése a szabadban. Azonban mielőtt ezekre rátérnénk, különbséget kell tennünk a szombat délutáni és a másnapi, pl. vasárnapi kirándulások között.

I. Szombat-délutáni kirándulások

alkalmával szemelött kell tartanunk, hogy Isten által részünkre adandó szombatnapi áldásaiban részesüljünk. Habár a szabadban figyelmünk összpontosítása sokkal nehezebb mint a gyülekezetben, mégis oda kell hatnia minden egyes

szombat-délutáni kirándulónak, hogy a kirándulás által az istentisztelet színvonala ne vesztessen értékéből. Így ezen kirándulások alkalmával a legteljesebb mértékben kerülendő minden olyan cselekedet, amely Ésaías 58, 13. verse alapján esetleges kedvteléseink volnának. Így kerülnünk kell az istentisztelet utáni mindenféle játékot, s inkább az időt énekléssel vagy sétával kell eltöltenünk, amikkel a kirándulás mindhárom fentemlített pontjának megfelelhünk. A szombat-délutáni kirándulások sok áldást rejtnek magukban, ha helyesen lesznek kihasználva. Nagyon jó, ha egy-két vagy három ifjúsági csoport közösen valamely olyan helyet keres fel, ahol zavartalanul megtarthatják közös ifjúsági óráikat. Ez esetben különösképpen ki-domborodik a testvéri közösség ápolása, mert hiszen több gyülekezetből jönnek össze testvéreink és barátaink, és az egymást megismerésnek fennálló lehetősége nagyban hozzájárul ahhoz, hogy közelebbről és távolabbról megismerve egymást, a testvéri szeretetet a gyakorlatba is átvigyük. Az ilyen kirándulások alkalmával nem szabad elfordulnia annak, hogy minden csoport maga külön legyen, mert amikor az egyes csoportok tagjai egymással összeveszülnek, kimutatjuk azt, hogy egy nagy családnak tagjai vagyunk. De más szemmel kell néznünk azonban a

II. vasárnapi kirándulásokat.

Ezen kirándulás szintén a fenti három cél szolgálatában áll. A természetben való gyönyörködés Isten nagyságát mutatja be előttünk még jobban, ha pedig többen egymást eddig nem ismerők tesznek kirándulást, úgy ismét egy alkalom nyílik, hogy egymást megismerjük és ezáltal a közösséget ápoljuk. Azonban az ilyen kirándulásoknál nagymértékben az ifjúságnak örömeit képezik azok a megengedett szabadidő társasjátékok, melyek testünk izmait felfrissítik, melyek után minden egyes ifjú vágyik. Mindennek megvan a maga ideje, mondja Salamon. Valóban a kirándulásoknak és az ifjúság nemes örömeinek is! Sokszor hallunk olyan megjegyzéseket a vasárnapi kirándulásokról és az ezen előforduló játékokkal kapcsolatban, hogy az adventi ifjúságnak nem szabad még vasárnap sem foglalkozni játékkal. Sajnos ez a felfogás alapján véve sem helyes, mert hiszen azok az örömek, amelyek az ilyen alkalmakkor a kiránduláson résztvevő ifjakat áthatják azok, melyről az írás azt mondja, hogy „vidámitson meg téged a te szíved ifjúságodnak idején”. Ha egy ifjunak joga van a testvéri szeretetnek

nemes örömeihez, úgy ehhez az adventi ifjúságnak az élő reményességgel rendelkezőknek van elsőbbségben joguk. Minden egyes adventi ifjú, mint az üzenetnek hordozója, tudja, hogy mit szabad és mit nem szabad megtennie egy kirándulás alkalmával. Az, hogy visszatérünk a gyermekkora egy-egy ilyen alkalmakkor, az nem ok arra, hogy esetleg valódi komolytalannak nevezhesse ifjúságunk nemes keresztyéni örömeit. Hányszor fordult már elő, hogy egymást a kirándulások alkalmával ismerhettük meg jobban és hogy még jobban összekötött bennünket az a szeretet, amelyről Krisztus tanítványait felismerik.

Ezért kedves ifjúság mindent a maga idejében! Nyáron menjünk ki gyakrabban a szabad természetbe amikor lehetséges, két-három szombatonként, tartsuk az órákat a szabadban a nyár folyamán. Hiszen ha júliusban-augusztusban és szeptemberben nem használjuk ki az időt, akkor jönnek a komoly munkának napjai, a misszióhadjáratok és különböző lélekmentő munkák, amelyek minden időnket igénybe veszik.

Tervezzünk azonban missziókirándulásokat is, amelyeknek célja, hogy valamely helyen az iratmunka által igyekezzünk Isten igazságának ismeretére lelkeket eljuttatni.

Azonban kirándulásaink alkalmával ne feledkezzünk meg elhívásunkról, hogy célunk mégis az, hogy az adventi üzenetet mindenkire eljuttassuk ezen jelen nemzedék idejében. Életünk legyen kirándulásaink alkalmával is megszentelt! Gondoljunk ifjú életünk örömei között az igének szavaira, hogy „mindent Isten egyszer számonkéri tőlünk”. *Jenik Gyula.*

Sion hegyén.

A Sionnak hegyén szeretek pihenni
Szeretek az Isten közelébe lenni —
A nagy világ zaja — bűnök kufár lelke,
Az ömés, az átok, mely utamat szegte:
Itt elmarad messze, Imám égi szárnya
Behasít az égbe, Isten útját járva
Hát dalt zengnek Neki angyalok, szerelők,
Előtte nyomonait hűnőként megállók.
Vállamról ott lehull a szennyes gúnyja
S szívem áltáncodlik hófehér ruhába
Szeretembe, ténybe — melyet Istenkéz ad
Tékozló lának — akik szíve reg várt.

A Sionnak hegyén — én zokogó gyermek
Órám megértem rám hajló szerelmed.
A Sionnak hegyén megújul a léletem.
Bónus életem útja csendben szeretetben
Áldással gazdagítsd a szívemből az énnek
Órám halat zeng a Sion Istenének.

Tollas Béla

S Z O M B A T I S K O L A .

E rovatért felelős Zarka Dénes.

A szombatiskolai intézményünk látogatásának s adakozásainak célja.

A szombatiskola egyik legáldásosabb intézménye közösségünknek. Áldásai többféle szempontból bírálhatók el. Először áldásos, mert lelkeket nyer meg, azután megtartja az igazságban a már megnyert lelkeket, harmadszor adakozásai által lehetővé teszi azt, hogy a leghagyottabb pogány misszióterületeket is teleshörjünk szombatiskolai kiképző helyekkel, kórházakkal, iskolákkal. Feltűnő minden ember szemében az a kétségkívül alapos bibliatudás, amellyel népünk más felekezetűekkel szemben rendelkezik. Honnan e tudás? Az első benyomásokat is már a szombatiskolából viszi haza a közösségünkbe felvett tag. Ott megtanulja a Biblia lapjait forgatni s a sorok között láthatatlan betűkkel megírt gondolatokat is a Szentlélek segítségével meglátni, megérteni és a gyakorlati életbe átültetni. Bizonyos az, hogy aki négy éven át minden szombatiskolában részt vesz és leckéjét alaposan megtanulja, hogy ez a négy évi alapos készülés sokszor egy kész bibliamunkást ajándékoz művünknek. Én úgy tekintem a szombatiskolát, mint egy olyan prédikátor-képző intézetet, amelyben fiatal és öreg, férfi, és nő előkészül arra, hogy Jézusért mások szívében, lelkében sikeres missziómunkát tudjon végezni. Előkészület ez arra a nagy alkalomra, midőn amint az Úr is ezt megígérte — erőt és Szentlelket veszünk — kimegyünk a sötétségben lévőkhöz, hogy világosság legyünk, hogy hű tanuk lehessünk Jézus és az igazság mellett. Azért járjunk pontosan el minden héten szombatiskolánkba. Hisz a mi jó Megváltónk ebben is példát hagyott minékünk. Luk. 4, 16. Arról is meg vagyok győződve, hogy az Úr minden alkalmat megragadott, hogy a mennyei Atya imádására felkeresse Jeruzsálemet, ahol az Úr a meghatározott helyen az Atyát lélekben és igazságban imádta. Ján. 5, 1. Tanítványai a Mester nyomdokain haladtak. Ők is mint ezt Ap csel. 3, 1-ben olvashatjuk, elmentek a templomba és pedig amint azt az Úr Lelke feljegyezni érdemesnek tartotta, az imádkozás órájára kilencre odaértek. Mit tanulhatunk eb-

ből? Hogy mi is jelenjünk meg az imádkozás helyén rendszeren és pontosan arra az időre, amikor szombatiskolánk kezdődik. Kétféle szempontból fontos ez. Először, mert Isten angyalai jelen vannak, akik minden ok nélküli késésről számot adnak az Úr színe előtt, másodsor, mivel kár minden elveszett percért, amelyet lelkünk nemesítésére adott. Pontos megjelenésünkkel az Úr iránt fejezzük ki tiszteletünket. Ha egy magas állású állami funkcionárius elé óhajtunk járulni, amelyre az engedélyt megkapnánk, vajjon merné-e valaki megtenni azt, ha 1/210 órára rendel oda kihallgatásra bennünket, hogy mi tiszteletlenségünket kinyilvánítanók úgy, hogy 10 órára mennénk csak el. Szombatiskolánkban a Királyok Királya s az Uraknak Ura elé jövünk, ne bántsuk meg Őt és ne legyünk tiszteletlenek az Úr iránt azért, hogy könnyelműségből minden ok nélkül pontatlanul jelenjünk meg. Sokan az esetleges adakozástól való félelmükben — vagy mert talán nincs rávaló — nem jönnek el a szombatiskolába. Ezeknek szeretném azt üzenni e helyről, hogyha nincs ajándékom a Király számára és Ő mégis hív téged, úgy jöjj amint vagy. Akkor hozd neki elsősorban igazságot szomjuhozó lelkedet, hogy te kaphass áldást és erőt a minden jó adományok adójától, az Úr Jézustól. Csodálatos az is, hogy az Isten ígéje feljegyezte azt is, hogy Jézus a szombatiskolában még az adakozásokat is figyelte, sőt még tanítványainak a figyelmét is felhívta rá. A mindenki által jól ismert jelenet jut eszembe, amint azt Lukács evangélista a 21. rész 1—4 verseiben leírja.

Egy szegény özvegynek csupán 2 fillérje volt. Míg mások aranyaikat szórták a perselybe, addig ő csupán 2 fillért adott. Jézus szemei előtt semmi sem maradhatott titokban. Az Úr tudta a csekély adakozás okát is. Tudta, hogy nem a pénzhez való ragaszkodás miatt, — mely egyuttal minden bűnnek kútforrása is — történik, hanem mert nem volt több pénze. Ez volt mindene. És ő ezt a mindent adta ajándékba Istennek, ami sokkal kedvesebb volt Jézus szemei előtt, mint azok az aranyak, amelyet a gazdagok feleslegeikből dobáltak a perselybe — sokszor nem is az Isten iránti szeretetükből, hanem azért, hogy lássák őket az embertársaik, hogy gazdag adományaik miatt az emberek dicséretét nyerjék el.

A próféták képes nyelvén úgy az ó- mint az új-szövetségben az asszony az egyházat szimbolizálja. Ha ma van szívemben vágy, amelyet kifejezésre szeretnék juttatni, úgy az az, hogy adná az Úr, hogy az ő népe hasonló legyen a bibliai özvegyasszonyhoz, aki az ő ügyéért nemcsak feleslegéből akar vagy tud áldozatot hozni, hanem mint aki mindent képes odaadni tudván azt, hogy a szájunktól elvont falatok ára — a sok kétfilléres adakozás, amikor tényleg odaadjuk ez kedves Isten előtt. Azt gondolom, hogy testvéreink megértik azt, hogy ezek a szombatiskolai adományok Isten számára ajándékok ép úgy, mint a szegény asszony két fillérét is annak nevezte az Úr. Luk. 21. 4.

Tulajdonképpen nem is adunk, hanem gyűjtünk. Az Úr Jézus mondja ezt. Én meg vagyok győződve, hogy az Úr bankja a legjobb és legbiztosabb az egész világon. Ott se tolvaj el nem lophat semmit, se a moly vagy rozsdá meg nem emésztheti azt. Olyan kamatokat fog a befizetett két fillére után az Úr fizetni az elszámolás napján, hogy szemünk, szánk eláll majd a csodálkozástól. Olvassátok csak el k. testvéreim Máté 25, 31—40-ig. De különösen a 40. verset, mely így hangzik: „Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek egyvel az én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek meg.” Ezzel a bibliaverssel mingyárt rá szeretnék világítani a szombatiskolai adakozás céljára is. Már amint a versből is kitűnik, jót tenni, felruházni, enni adni, gondozni, ápolni, megerősíteni az arra rászorulókat.

Krisztus megváltottjaiért dolgozni, értük áldozatot hozni, nemcsak a legfontosabb kötelességünk, de a legmagasztosabb előjogunk is — mivel minden szegényért tett lépést az Úr úgy tekint, mintha magával az Úr Jézussal tenné meg ezt az illető. Hány százmillió ember van még a pogány mezőkön és ül a sötétségben,

nélkülözve az evangélium világosságát, nélkülözve az igaz áldozatkészség s a krisztusi, a felebaráti szeretet áldásait? Avagy ne siessünk-e mi is örömmel kivenni a részünket a segítés magasztos munkájából? Én hálát mondok e helyről is Istennek, hogy egy olyan nép között lehetek, amely örömmel, jókedvvel és nem kényszerűségből adakozik. Maga az adventi nép többsége tudja azt, hogy az a sok szanatórium, kórház, iskola, kiadóhivatal és a sok jótékony-sági intézmény, amelyeket a pogány földéken létesítettünk, ideszámítva az évente pogány földre küldött misszionáriusaink százait, min a szombatiskolai adakozásból kerültek ki. Néma már ország, hol az adventi üzenet meg ne vetette volna lábát. Amikor ezeket írom, nemcsak a kulturált európai országokra gondolok, hanem gondolok a Titikaka-tó misszióra is, — hol 5000 méteres hegyeken 125, indiánok álló gyülekezetünk van jó néhány ezer taggal ép úgy mint Afrika négereire is, ahol jelenleg is több mint 15,000 felnőtt néger áll tanítás alatt s készülnek az Úr Jézussal szövetséget kötni. Ma már nem hinni kell azt, ami Jelenések 6—12. vagy Máté 24, 14. verseiben írva van mert ezeket szemünkkel látjuk beteljesedni. Ékes bizonyosságául annak, hogy Isten vezető népet és e nép is felismerte a nagy történelmi megbízatását és ennek minden áron eléget is akar tenni. Kedves testvéreim, valahányszor eljön az Úr szombatja, siessetek szombatiskola látokba s tehetségetek szerint hozzatok ott áldozatot az Úr művéért, mert még sok a tennivaló s az idő pedig, ami még rendelkezésünkre áll kevés, azért munkálkodjatok addig, amíg napra-vagyon, mert nemsokára eljő az éjjel, amikor senki sem munkálkodhatik már. A jó Isten áldása kísérje munkátokat, amelyet Jézusért a szenvedőkért és a sötétségben élőkért végeztetek. Ámen.

Michnay László.

K Ö N Y V E V A N G É L I S T A .

E rovatért felelős Wicklein Alfréd.

Az 1930 évi területi könyv-evangélista tanfolyamok.

„Mert a Krisztusnak szereime szorongat minket.” 2. Kor. 5, 14
 „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?”
 Róma 8, 31.

Ez képezte mottóját azoknak az öt-öt napos könyv-evangélista tanfolyamoknak, melyeket

az Isten segítségével ebben az esztendőben július 28-tól, augusztus 14-ig tartottunk, Uniónk mindhárom területén.

A Divízió részéről jelenlévő Böx atyámfiaának sikerült az egész időt közöttünk töltenie. A Biblia alapján lelkesülten rámutatott arra, hogy Jézus, Pál és Jeremiás, akik sok nehézség és üldözés közepette győzedelmesen hir-